

λόν τόν κ. Pietro Susca, ὅστις λίαν φιλοφρό-
νως ἀνέλαβε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τόν μητροπο-
λιτικόν ναόν, εἰς τὸ νέον ἰδρυόμενον μέγα λυ-
κειον καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως.

Πρῶτον δ' ἐπεσκέφθημεν τὸν ναόν. Ὅτε ἐ-
φθάσαμεν πρὸ τῆς μελανῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου πύ-
λης ἦτο περίπου 4 μ.μ. καὶ καθ' ὁδὸν εἶχομεν
ἀκούσει τοὺς κώδωνας τοῦ ἑσπερινοῦ. Μόλις εἰσ-
ῆλθον, μ' ἔκαμεν ἐντύπωσιν πληθὺς ἱερέων κα-
θημένων ἀτάκτως, οἵτινες, βαρυνόμενοι καὶ
χασμώμενοι, ἐφαίνοντο μηχανικῶς ἀναγινώ-
σκοντες τὰς τυπικὰς ἀκολουθίας.

Φρονῶν ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον ἐπιτρέπε-
ται εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ ὀμιλῶσι καὶ νὰ ἀστειεύ-
ωνται ἐν καιρῷ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀκολου-
θιῶν, ἠρώτησα τὸν φίλον μου κ. Susca διατί
οὕτως ἀμελῶς γίνεται ἡ ἀνάγνωσις, ἀλλὰ μὲ
περιφρονητικὸν μορφασμὸν καὶ ἀπελπιστικὰς κι-
νήσεις τῶν χειρῶν του: «ἄφρασε τους, μοὶ λέ-
γει, μὴ χάνωμεν καιρόν» καὶ ἀμέσως μὲ ὀδη-
γεῖ ἀριστερᾷ τοῦ ἱεροῦ εἰς ὑπόγειόν τινα τοῦ
ναοῦ κρύπτην, εἰς ἣν διὰ 15 περίπου βαθμίδων
κατήλθομεν. Ἡ κρύπτη αὕτη εἶναι ὁ ὑπόγειος
ναὸς τοῦ ἁγ. Νικολάου, ὅπου φυλάσσεται τὸ
σῶμα τοῦ ἁγίου, καὶ ὅστις διὰ τὸν ἐξ ἀργύρου
πλόυτον καὶ τὴν τέχνην τῆ ἀληθείᾳ εἶναι θέας
ἄξιος. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπογείου τούτου ναοῦ
ἴσταται ἡ ἁγία Τράπεζα ὅλη ἐξ ἀργύρου, ἐπὶ
τῶν πλευρῶν δὲ ταύτης διὰ λαμπρᾶς τέχνης
χυτοῦ ἀργύρου καὶ ὠραίων συμπλεγμάτων εἰ-
κονίζονται διάφορα σκηνὰί τοῦ βίου τοῦ ἡμε-
τέρου ἁγίου· εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς ἁγ.
Τραπέζης ὑπάρχει τετράγωνος ὀπή, δι' ἧς βλέ-
πει τις τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς· ἀλλ' ἐγώ, καίτοι
προσπαθίσας, οὐδὲν ἠδυνήθην νὰ διακρίνω
ἢ ζοφερὸν σκότος. Ὑπὸ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν
δὲ ταύτην μοὶ εἶπον ὅτι ἀναπαύεται τὸ σῶμα
τοῦ ἁγ. Νικολάου, ὅπερ ὁ Πάπας Οὐρβανὸς ὁ
Β' τῷ 1807 9 Μαΐου ἐκείσε μετέφερεν. Ἐπὶ
τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἐπὶ τῶν στηλῶν τῶν τὸ
δάπεδον τοῦ ἄνω ναοῦ ὑποκατατάσσων, ἐπὶ
τῶν κιονοκράνων, ἐπὶ τῶν γωνιῶν καὶ ἐπὶ τῶν
τοιίχων, κρέμονται ἀναρίθμητος πληθὺς ἀναθη-
μάτων, κεφαλῶν, ποδῶν, χειρῶν, παιδιῶν, ὀ-
φθαλμῶν κλ. Τόσον δὲ μακρὰν τῆς πατρίδος μου
εὐρίσκόμενος, εὐρέθην αἴφνης ὡς διὰ μαγικῆς
τινος ῥάβδου εἰς ἄλλον ὑπόγειον ναόν τοῦ ἐν
Τήνῳ ἱεροῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας μὲ μόνην τὴν
διαφορὰν ὅτι τὰ ἐν Bari ἀναθήματα ἦσαν τὸ
πλεῖστον ἐξ ἀλαβάστρου. Ἀπὸ πρωίας μέχρι
μεσημβρίας τελοῦνται ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης
ταύτης λειτουργίαι, μέχρι δ' ἑσπέρας συνεχεῖς
παρακλήσεις.

Περὶ τὴν ἁγίαν ταύτην Τράπεζαν ὑφ' ἣν καί-
ται ὁ ἅγιος θεῶνται συνεχῶς γονυκλιτοῦντα
τὰ πλήθῃ καὶ ἐπικαλούμενα τὴν βοήθειαν τοῦ
πολιούχου τῆς ἐκυτῶν πόλεως.

Μικρόσωμος καὶ παχύσαρκος ἱερεὺς, λαβῶν
φιάλην ὕδατος φυλαττομένης εἰς εἶδος τι ἀρ-
τοφορίου ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης, μοὶ ἔδιδε νὰ
πίω. Ἐρωτήσας τὸν συνοδεύοντά με φίλον Ἰ-
ταλὸν τί εἶναι τὸ πόμα, ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι
εἶναι ὕδωρ προερχόμενον ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ ἁ-
γίου.—Εἰς περιπλέον λόγος, εἶπον γαλλιστὶ τῷ
φίλῳ μου, ὅστις ἐνισχύει τὴν ἀρνησίαν μου. «Ἄ-
γνοῶ διατί πάντα τὰ ἐν τῷ ὑπογείῳ ἐκείνῳ ναῷ
μοὶ ἐφαίνοντο ξένα καὶ ψυχρὰ. Ἡ γνώσις τῆς
παραπλάσεως πολλῶν ἁγίων λειψάνων ἐν τῇ δυ-
τικῇ ἐκκλησίᾳ καὶ πρὸ παντός τὸ ἀδιάφορον τῶν
ἱερέων, εἰς ὧν τὰ πρόσωπα ἀναγινώσκει τις πᾶν
ἄλλο ἢ εὐσέβειαν, μὲ ἔκαμον νὰ ἐξέλθω ψυχρό-
τερος τοῦ ὑπογείου ἐκείνου ἢ ὅτε εἰσῆλθον. Πρὸς
ταῦτοις δὲ προστεθείσθω καὶ ἡ ἐπαίτεία τῶν
νεωκόρων τῆς ὑπογείου κρύπτης καὶ τῶν ἄνω
πτωχῶν, ἕνεκα τῶν ὁποίων φεύγει τις τοῦ να-
οῦ, βάρος ἀντι πνευματικῆς ἀνακουρίσεως ἐν
τῇ καρδίᾳ αἰσθανόμενος.

Ἐξελθόντες τοῦ ναοῦ διηυθύνθημεν εἰς τὸν
λαμπρὸν καὶ εὐρὺν λιμένα τῆς πόλεως, ὃν ἐφο-
ρᾷ εἰκόντις τοῦ ἁγίου Νικολάου, πρὸ τῆς ὀ-
παίας καίει ἀκαίμητος λυχνία. Ἡ πόλις αὕτη
θεωρεῖται ὑπὸ τῶν κατοίκων, ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν
πόλις ἣν προστατεύει ὁ ἅγιος Νικόλαος· διὰ
τοῦτο, ὅτε ἀποχαιρετῶντες τὴν πόλιν, μετε-
βαίνομεν διὰ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἄλλων ἀξιο-
θεάτων τῆς πόλεως εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθ-
μὸν, ἐπὶ μελανῆς σχεδὸν πύλης ἀρχαίου περι-
τειχίσματος ἀνέγνω:

NOLITE TIMERE. EGO SUM NICOLAUS PRO-
TECTOR VESTER. HABETE FIDEM DEI.

«Μὴ φοβείσθε, ἐγώ εἰμι Νικόλαος ὁ ὑμέτε-
ρος προστάτης· ἔχετε πίστιν Θεοῦ.

Εἰς τὰς 6 1/2 ἡμην ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ σιδη-
ροδρόμου, ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριζεν, ἐγὼ δ' ἀπε-
χαιρέτιζον τὸν φίλον Ἰταλὸν ἀποκομιζῶν γλυ-
κεῖαν τὴν ἀνάμνησιν τῆς γνωριμίας του καὶ τῆς
ἐξαιρέτου πρὸς ἐμὲ φιλοφροσύνης του.

Γ. ΛΑΜΠΡΗΣ, δ. φ.

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ.

Ἐνεφέραμεν ἄλλοτε τὴν Ἀκαδημίαν τῶν
μαγειριστῶν τὴν ἐν Βερολίνῳ ὑπάρχουσαν. Ἡ-
δη καθ' ἃ ἀναγινώσκομεν ἐν τινι ἑφημερίδι, ὑ-
πάρχει ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτεύουσῃ καὶ ἕτερον
παρόμοιον ἴδρυμα καλούμενον ἐπισήμως Ἀκα-
δημεία τῶν ραπτῶν, ἐν ᾧ μαθηταὶ ἀμφοτέ-
ρων τῶν φύλων ἐργάζονται, καταβάλλοντες
συντόνους προσπάθειας, ὅπως δημιουργήσῃ
τι νέον, πρωτότυπον ἐν τῇ ραπτικῇ τέχνῃ.
Μέχρι τοῦδε ὄλαι αὐταὶ αἱ προσπάθειαι διδά-

σχάλων καὶ μαθητῶν δὲν κατώρθωσαν νὰ κατισχύσωσι τῶν παρισινῶν συρμῶν. Οὐχ ἤτον ἡ ἀμιλλα ἐξακολουθεῖ μετὰ ζήλου, ἀπὸ δὲ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῶν ῥαπτῶν, γενομένης τῇ 1 Ὀκτωβρίου, ἐδέησε νὰ εὐρύνωσι τὸ κατὰστημα καὶ αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκάλων, διότι πολλοὶ νέοι σπουδασταὶ προσήλθον εἰς τὴν ῥαπτικὴν ἀκαδημαίαν.

Η ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

[Τρυγῶν ἢ κατοικίδιος].

— Πῶς τὸ λένε τὸ πουλάκι,
ποῦ στὰ δένδρα πεταχτὸ
κελαδεῖ κάθε λιγάκι —
Δεκοχτώ; Δεκοχτώ;

— Δεκοχτούρα τὸ λαλοῦνε
ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ,
γιατὶ ψάλλει νὰ τ' ἀκοῦνε —
Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

Κι' ὅποιος εἰς ἐμὲ προβάλλῃ
τὸ αὐτί του 'ξυπνητὸ,
θένα μάθῃ γιατί ψάλλει
Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

Ἦταν ἄλλοτ' ἢ καυμένη
κοριτσάκι διαλεχτὸ,
— Χρόνοι τώρα περασμένοι
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ —

Κ' εἶχε μητριὰ, παιδιά μου,
μιὰ γρηὰ σὰν σκελετὸ.
— Ζύμω, λέγει, τὰ ψωμιὰ μου
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ. —

Τῆς ζυμόνει μέσ' στὴν σκάφη
τὸ ζυμάρι κορδωτὸ
κόφτει τὰ ψωμιὰ καὶ γράφει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Τάπλασε καὶ τὰ φουρνίξει
μέσ' στὸν φουρνο τὸν ζεστό.
'ψήθηκαν, τὰ ξεφουρνίξει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Μὰ ἡ στρίγγλα μητριὰ της
κράζει μὲ θυμὸ φρικτὸ,
πῶς δὲν ἦσαν τὰ ψωμιὰ της
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Δεκαννιά, φωνάζ', ἐγείναν,
δεκαννιά καὶ τ' ἀπαίτω!
Τῶνα τῶφαγες, κ' ἐμείναν
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Εἰς τὴν Παναγιά σ' ὁμόνω,
στέκει στὸ χαρτὶ γραφτὸ,
τὰ ψωμιὰ πῶς ἦσαν μόνο
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Δεκαννιά! φωνάζ' ἐκείνη,
ἢ σὲ σφάζω στὸ λεπτὸ.
Τάκλεφες, γι' αὐτὸ 'χουν μείνει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Μάνα, μὴν τὸ πάρης κάκια,
μὰ σ' ὁμόνω στὸν Χριστὸ:
μοῦ πρᾶγγελες ψωμιὰ
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ! —

Μὰ ἡ στρίγγλα, 'ποῦ 'ζητοῦσε
ἀφορμὴν εἰς τὸ κρυφτὸ,
'κεὶ 'ποῦ ἡ φτωχὴ λαλοῦσε —
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

'Στὸ καρῦδι της στηλάνει
τὸ μαχαίρι τροχητὸ,
— Περασμένοι τώρα χρόνοι
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ. —

Μὰ ὁ θεὸς γυρνᾷ τὸ χέρι
'στὸν κακὸ της ἑαυτὸ,
καὶ πληγαῖς τῆς καταφέρει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

Καὶ τὴν κόρη μεταβάλλει
σὲ τρυγόνι φτερωτὸ,
π' ὡς τὰ τῶρ' ἀκόμα ψάλλει —
Δεκοχτῶ! Δεκοχτῶ!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ὁ Κύριος Π* συναντᾷ καθ' ὁδὸν τὸν φίλον
του Μ* ἔμπορον.

— Σὲ βλέπω ἤσυχον, τοῦ λέγει· φαίνεται
ὅτι δὲν τὰ 'ξεύρεις. . . .

— Τί τρέχει;

— Αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἔμαθα πῶς ὁ ὑπάλληλος
σου ἔφυγε μὲ τὴν. . . .

— Τί; τὴν κάσσα μου;

— Ὅχι, τὴν γυναῖκά σου.

— ὦ, ἀδελφὲ, μ' ἔκαμες κ' ἐφοβήθηκα!

*

*

Τὸν ἐξῆς διάλογον μᾶς ἐπιστέλλει φίλος,
αὐτήκοος αὐτοῦ γενόμενος·

Ὁ ὑπηρέτης πρὸς τὸν κύριον:

— Κύριε, ἤλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ
δώσητε τὴν ἄδειαν νὰ 'πανδρευθῶ.

— Καὶ ἐσκέφθης τί θὰ κάμης, κύρ Παν-
τελῆ;

— Ὅχι, Κύριε· ἡμεῖς οἱ φτωχοὶ δὲν σκε-
φόμεθα ὅταν θὰ 'πανδρευθοῦμε, γιατί ἂν ἐσκε-
φόμεθα, ποτὲ δὲν θὰ 'πανδρευόμεθα!

*

*

Ἡ κυρία Μ* ἦτο προσκεκλημένη εἰς ἐσπε-
ρίδα· διὸ ἐσύστησεν εἰς τὴν θαλαμηπόλον της
νὰ τὴν περιμένῃ ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃ.

Ἐπανελθοῦσα κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ τὸ με-
σονύκτιον, ἡ κυρία εὐρίσκει τὴν ὑπηρέτριαν κοι-
μωμένην βαθέως, ἐκ φιλανθρωπίας δὲ δὲν τὴν
ἐξυπνᾷ, ἀλλὰ ἐτοιμάζεται νὰ κατακλιθῇ ἀθυ-
ρῶως.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀκούει τὴν ὑπηρέτριαν, ἣτις